Осіння синь в свічадах вікон
і перша паморозь хмарин…
Весняну блаж із серця викинь
Про сонцепад і сельний крин,
Про те, що сяло й зеленіло,
Вбиралося у буйний цвіт,
Що зігрівало й паленіло
і щедрий обіцяло плід.
В рівненькі борозни посіву
лягало золоте зерно
в родючий ґрунт… Тепер ти сиву
Схили на вірне рамено
Свою голівоньку, козаче.
Пора інакша надійшла
і серце чуйне, серце зряче
тебе веде на інший шлях…
В життя твого осінню пору,
Де все стихає і згаса,
Твому досвідченому зору
інакша світиться краса,
де замість барв весняних виру
і плоті пристрасних буянь
ясніють ніжність і довіра
й осінньої любові п'янь.